

af Adgangen til at opnaa Æresoprejsning uden Bevilling.

Man har derfor udarbejdet nærværende Lovforslag, der fremtræder som en Revision af Loven af 1894, medens Loven af 1868 bevares uforandret.

Lovforslaget adskiller sig fra Loven af 1894 paa følgende Hovedpunkter:

1. Medens Loven af 1894 kun kommer til Anvendelse paa Straffe for første Gang begaaede Forseelser, findes denne Begrænsning ikke i Lovforslaget, der saaledes ogsaa kommer til Anvendelse paa Personer, som er dømt flere Gange.

2. Loven af 1894 kender kun en Gruppe af Straffe (ikke højere end Fængsel paa Vand og Brød). Lovforslaget sondrer derimod mellem a) Straffe, der ikke er højere end Fængsel paa Vand og Brød (§ 1), og b) højere Straffe end under a) ommeldt dog ikke over Strafarbejde i 2 Aar og ikke idømt for nogen af de i Straffelovens Kap. 16 omhandlede Forbrydelser (Forbrydelser mod Sædeligheden) (§ 2). Naar man har ment at burde undtage disse sidste Straffe fra Lovens Omraade, skyldes det, at man ikke mener, at der bør være en ubetinget, af Myndighedernes Skøn i det enkelte Tilfælde uafhængig, Adgang til at opnaa Æresoprejsning med Hensyn til Sædelighedsforbrydelser, for hvilke Vedkommende er idømt højere Straf end Fængsel paa Vand og Brød.

3. Loven af 1894 kender kun en Tidsfrist (10 Aar efter Dommens Afsigelse). Lovforslaget adskiller sig i to Henseender herfra, nemlig for det første ved ligesom Loven af 1868 at regne Tidsfristens Begyndelse fra Straffens Udtaaelse eller Eftergivelse ved Benaadning, og dernæst ved at sætte Tidsfristens Længde i Forhold til Straffens Størrelse (de under 2 a. ommeldte Straffe — 5 Aar og de under 2 b. ommeldte Straffe — 10 Aar).

Naar man er vendt tilbage til Reglen fra Loven af 1868 om at regne Tidsfristens Begyndelse fra Straffens Udtaaelse (Benaadningen), er det ikke blot, fordi dette i og for sig er mest rationelt, men ogsaa fordi Fristerne, særlig 5 Aars-Fristen, hvis den skulde regnes fra Dommens Afsigelse, i mange Tilfælde vilde synes for kort.

Delingen af Tidsfristens Længde skyldes, at man paa den ene Side synes, at Personer der er idømt de mindre Straffe, ikke skal vente længere med at kunne opnaa Æresoprejsning uden Bevilling end de efter den nugældende Ordning skal vente for at faa Æresoprejsningsbevilling, og paa den anden

Side ikke finder, at der for de større Straffes Vedkommende er Grund til at nøjes med en kortere Tidsfrist end den nu ved Loven af 1894 hjemlede.

4. Lovforslaget har udeladt den i Loven af 1894 indeholdte Betingelse, at Vedkommende skal have opholdt sig heri Landet i hele den efter Dommens Afsigelse forløbne Tid, en Betingelse, der i mange Tilfælde har udelukket iøvrigt fuldt kvalificerede Personer fra den lettere Adgang til Æresoprejsning.

5. Endelig er der den Forskel mellem Loven af 1894 og Lovforslaget, at medens det efter Loven er en Betingelse, at vedkommende ikke i det siden Dommens Afsigelse forløbne Tidsrum af mindst 10 Aar paany har været tiltalt eller straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, kræver Lovforslaget, ligesom Loven af 1868, at vedkommende skal præstere Attest for ulastelig Vandel i henholdsvis de sidste 5 Aar (de mindre Straffe) og de sidste 10 Aar (de større Straffe).

Naar man, uanset de for Domfældte med Tilvejrbringelsen af Vandelsattest forbundne Ulemper, har anset det for rettest at kræve saadan Attest i Stedet for at nøjes med Oplysning om straffri Vandel (Straffeattest), er det, fordi man, særlig ikke naar Æresoprejsning skal kunne meddeles uden Bevilling allerede efter 5 Aars Forløb, synes at kunne nøjes med mindre. Men dernæst vilde ogsaa Kravet om straffri Vandel formentlig ofte udelukke Personer, der havde været i Udlandet, fra den lettere Adgang til Æresoprejsning, idet straffri Vandel nødvendigvis synes at maatte godtgøres ved en af vedkommende kompetente udenlandske Myndighed udstedt Attest, og det kan være forbundet med Vanskelighed heri Landet at bedømme, om en saadan Attest virkelig foreligger.

Betingelsen ulastelig Vandel nødvendiggor et vist Skøn fra Politimestrenes Side ved Meddelelsen af det i Lovforslaget § 3 ommeldte Bevis og aabner saaledes Mulighed for en vis Uensartethed i Lovens Udøvelse Landet over. Der vil, i hvert Fald i ikke ringe Grad, kunne raades Bod herpaa ved Vejledning fra Justitsministeriet.

Den til § 1, jfr. § 2, skete Tilføjelse om, at Genindtrædelsen i Rettigheder finder Sted fra det Tidspunkt at regne, da den i § 3 ommeldte Erklæring er udstedt, er sket for at udelukke enhver Tvivl i saa Henseende.